

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Vojtěcha Šimíčka a soudců JUDr. Miluše Doškové a JUDr. Karla Šimky v právní věci žalobce: **MUDr. I. Č.**, zastoupeného advokátem JUDr. Romanem Andělem, se sídlem Kořenského 7, Praha 5, proti žalovanému: **Celní ředitelství Praha**, se sídlem Washingtonova 11, Praha 1, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 14. 4. 2006, sp. zn. 5 Ca 75/2004,

t a k t o :

I. Kasační stížnost **se zamítá.**

II. Žalovanému **se nepřiznává** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce (dále jen „stěžovatel“) včas podanou kasační stížností brojí proti shora označenému rozsudku Městského soudu v Praze. Tímto rozsudkem městský soud zamítl žalobu stěžovatele proti rozhodnutí Celního ředitelství Praha (dále jen „žalovaný“) ze dne 28. 1. 2004, č. j. 974/04-21-4, kterým bylo zamítnuto stěžovatelovo odvolání proti rozhodnutí Celního úřadu Praha III. ze dne 28. 11. 2003, č. j. 105/1768-213/2003-01, kterým byl vydán dodatečný platební výměr 335/2003 a stěžovateli byla na clu, dani z přidané hodnoty a penále doměřena celková částka 22 762 Kč.

Stěžovatel proti tomuto rozsudku v kasační stížnosti uplatňuje důvod uvedený v § 103 odst. 1 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále též „s. ř. s.“), tedy nesprávné posouzení právní otázky městským soudem.

Stěžovatel nejprve rekapituluje skutkový stav, přičemž uvádí, že zboží bylo propuštěno Celním úřadem Praha III. do volného oběhu dne 19. 10. 1999 a lhůta k zapsání

dodatečné částky cla do evidence tak skončila dne 31. 12. 2002, zatímco dodatečný platební výměr byl vydán dne 28. 11. 2003, tedy po uplynutí této lhůty, jakkoli žalovaný považoval za úkon přerušující běh prekluzivní lhůty sdělení celního úřadu o zahájení následné kontroly ze dne 24. 1. 2002 a také ústní jednání ze dne 26. 11. 2002. Stěžovatel vyjadřuje svůj nesouhlas se závěrem městského soudu, že na celní řízení a kontrolu prováděnou celními orgány lze použít názory vyjádřené v rozhodnutích vztahujících se k daňové kontrole podle zákona č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků (dále jen „daňový řád“). Má za to, že § 320 odst. 1 písm. c) zákona č. 13/1993 Sb., celního zákona, stanoví pouze podpůrnou aplikaci daňového řádu pro celní řízení, navíc celní zákon ve znění účinném do 30. 6. 2001 (pozn. soudu: stěžovatel má zřejmě na mysli rok 2002) výslovně použití § 47 daňového řádu vylučoval. Celní zákon přitom obsahuje samostatnou úpravu prekluze, a to v § 268 „včetně výkladových pravidel obsažených v § 267 celního zákona“. Stěžovatel k tomu poukazuje na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 7. 2005, sp. zn. 7 Afs 16/2004. Právě v oblasti verifikace původu zboží je postavení dovozce (plátce cla) ztíženo. Podle Dohody mezi vládou České republiky a vládou Slovenské republiky o pravidlech původu zboží (publ. pod č. 13/2002 Sb. m. s.) je vývozce povinen uchovávat doklady prokazující původ zboží pouze 3 roky od vývozu zboží. Pokud by pak za úkon, který by lhůtu prodlužoval, bylo považováno zahájení kontroly či ústní jednání, bez určení konkrétního důvodu doměření, mohlo by dojít k situaci, kdy k verifikaci dochází po uplynutí 3 let od vývozu, tedy v době, kdy již vývozce nemá povinnost předložit doklady původu. Dovozece by pak neměl možnost se postupu celních úřadů bránit. Ze znění § 267 odst. 2 celního zákona stěžovatel dovozuje, že úkony prováděné v rámci kontroly nejsou považovány za úkony směřující k vyměření či doměření cla. Shodný názor podle stěžovatele vyslovil ve skutkově obdobných věcech i jiný senát Městského soudu v Praze v rozsudcích ze dne 17. 5. 2005, sp. zn. 8 Ca 89/2004 a 8 Ca 90/2004. Podle stěžovatele nemohl žalovaný žádné úkony ani činit, neboť se o důvodech (původ zboží) dozvěděl až ze zprávy Generálního ředitelství cel ze dne 4. 3. 2003, tedy po uplynutí prekluzivní lhůty.

K těmto úkonům také uvádí, že samo sdělení o zahájení následné kontroly ze dne 24. 1. 2002 bylo zcela formálním úkonem a při ústním jednání dne 26. 11. 2002 nebyla jednotná celní deklarace ze dne 19. 10. 1999, ev. č. 1176810902505-4, která se vztahuje k předmětné faktuře č. 150/1999 na dámskou obuv z usně pokrývající kotník s deklarovaným původem ve Slovenské republice, probírána. Toto sdělení o zahájení následné kontroly tak nelze považovat za úkon ve smyslu § 268 celního zákona, jak tvrdil městský soud.

Proto stěžovatel navrhuje zrušení napadeného rozsudku a vrácení věci městskému soudu k dalšímu řízení.

V souzené věci Nejvyšší správní soud z předmětného správního spisu především zjistil, že dne 24. 1. 2002 vydal Celní úřad Praha IV. stěžovateli adresované sdělení o provedení následné kontroly po propuštění zboží za účelem ověření údajů ve stěžovatelem podaných celních prohlášeních. O této kontrole byl pod č. j. 213/02-08 sepsán Celním úřadem Praha IV. dne 9. 9. 2003 kontrolní protokol, v němž byla konstatována celá řada pochybení, jichž se měl stěžovatel při dovozech zboží dopustit, včetně skutečnosti, že zboží dovezené od dodavatele R. Č. – P. dle faktury č. 150/1999 nelze podle zjištění slovenské celní správy považovat za původní ve Slovenské republice, neboť dodavatel nebyl schopen předložit podpůrné doklady týkající se původu zboží, a nelze tedy přiznat příslušné preference.

Na základě těchto zjištění byl vydán Celním úřadem Praha III. také výše označený dodatečný platební výměr pod č. j. 105/1768-213/2003-01, kde prvostupňový orgán

konstatoval, že dne 19. 10. 1999 bylo propuštěno do režimu volného oběhu stěžovatelem dovezené zboží, z něhož byl vyměřen celní dluh v celkové výši 35 631 Kč, jak odpovídalo výši DPH. V tomto celním prohlášení stěžovatel uvedl, že dovážené zboží – dámská obuv z usně pokrývající kotník – má preferenční původ na Slovensku. Na základě pochybností bylo provedeno verifikační řízení a bylo zjištěno, že preferenční původ zboží byl uveden neoprávněně. Vzhledem k tomu, že zboží bylo propuštěno do režimu volného oběhu na základě deklarantem uvedených nesprávných údajů, došlo k nedoplatku ve výši 15 548 Kč na cle a 3420 na DPH, celkem tedy 18 968. K tomu bylo podle § 267 odst. 4 celního zákona vyměřeno penále ve výši 3794 Kč.

Proti tomuto rozhodnutí podal stěžovatel odvolání opřené o námitku, že z rozhodnutí o doměření celního dluhu a penále jednoznačně nevyplývá okamžik zahájení daňového řízení, které nastává oznámením celního úřadu o zahájení daňového řízení. K vlastnímu doměření celního dluhu došlo až v roce 2003, aniž by ve lhůtě tří let od konce roku, v němž celní dluh vznikl, byly učiněny celním úřadem nějaké úkony vedoucí k vydání napadeného rozhodnutí. Stěžovatel proto navrhoval s poukazem na prekluzivní lhůtu dle § 268 odst. 2 a 3 celního zákona, aby bylo řízení o dodatečném vyměření celního dluhu a penále zastaveno.

Toto odvolání žalovaný zamítl výše uvedeným rozhodnutím ze dne 28. 1. 2004. Zde uvedl ke stěžovatelově námitce, že je celní dluh již promlčen, že celní prohlášení bylo přijato dne 27. 10. 1999, takže lhůta pro vyměření cla běžela do konce roku 2002. Dne 24. 1. 2002 byl přitom stěžovatel informován Celním úřadem Praha IV. o provedení následné kontroly dle § 127 celního zákona, jež se týkala let 1998 – 2001. Dalším úkonem pak bylo jednání konané Celním úřadem Praha IV. dne 26. 11. 2002. Vzhledem k tomu, že § 268 odst. 3 celního zákona nespecifikuje, jaký úkon má být učiněn, je třeba i tyto úkony považovat ve smyslu daného ustanovení za dostačující k přerušení běhu lhůty.

Proti tomuto rozhodnutí podal stěžovatel žalobu k Městskému soudu v Praze. Zde především brojil proti tomu, že ve zprávě, na jejímž základě byl dodatečný platební výměr vydán, nebyly uvedeny žádné podpůrné doklady týkající se dovozu zboží, které by vyvracely, že pochází ze Slovenska, jak prokázal stěžovatelův dodavatel P.-R. Č., který doložil „vyhlásenie výrobcu“ od firmy D. P., P. K., z něž vyplynulo, že předmětná obuv byla vyrobena ve Slovenské republice a na její výrobu byly použity materiály původem ze Slovenské republiky. Dostatečně tedy doložil původ zboží a použití preferenčních sazeb bylo v jeho případě oprávněné, naopak celní orgány zejména neprokázaly, že by byl v jeho případě dán některý z důvodů pro uplatnění penále uvedených v § 267 odst. 4 celního zákona, tedy vyměření původní částky cla na základě pozměněných nebo padělaných dokladů nebo nesprávných či nepravdivých údajů. Stěžovatel také uvedl, že celní dluh již byl promlčen, neboť podle § 268 odst. 2 celního zákona nelze částku cla zapsat do evidence po uplynutí tří let od konce roku, v němž celní dluh vznikl. Dle § 238 odst. 1 písm. a) pak celní dluh vzniká propuštěním zboží podléhajícího dovoznímu clu do volného oběhu, k čemuž došlo dne 19. 10. 1999. Lhůta k zapsání dodatečné částky cla tedy skončila dne 31. 12. 2002, zatímco dodatečný platební výměr byl vydán dne 28. 11. 2003, tedy po uplynutí lhůty. Sdělení o zahájení následné kontroly ze dne 24. 1. 2002, ani další úkony v jejím rámci, přitom nelze pokládat za úkony směřující k novému doměření cla, které by běh lhůty přerušily, neboť takový závěr by odporoval § 267 odst. 2 celního zákona. Při ústním jednání dne 26. 11. 2002 pak byla probírána celní prohlášení a celní dluhy týkající se dovozu z Německa a nikoli ze Slovenska, takže ani toto jednání nelze považovat za úkon směřující k doměření cla z předmětného dovezeného zboží.

Městský soud v Praze tuto žalobu zamítl svým rozsudkem napadeným nyní posuzovanou kasační stížností. Zde vyšel z toho, že daňovou kontrolu jako celek je třeba posuzovat jako úkon, který určuje nový běh prekluzivní tříleté lhůty podle § 47 odst. 2 daňového řádu. Sdělení ze dne 24. 1. 2002 o provedení následné daňové kontroly tak podle městského soudu bylo úkonem směřujícím k doměření cla, který sice v době, kdy byl činěn, byl upraven ustanovením § 127 celního zákona ve znění před novelou zákonem č. 1/2002 Sb. účinnou od 1. 7. 2002. Z jeho přechodných ustanovení nevyplývá, že by úkony učiněné podle předchozí právní úpravy pozbyly svých účinků, a i podle této právní úpravy mělo sdělení o provedení následné kontroly po propuštění zboží povahu úkonu směřujícího k doměření cla. Běh lhůty byl proto tímto úkonem přerušen a nová lhůta počala běžet od konce roku 2002. Dále městský soud uvedl, že na tento případ vůbec nedopadá ustanovení § 267 odst. 2 celního zákona, jež i dle svého systematického zařazení upravuje právní účinky jiné situace. K námitce, že žalovaný nesprávně posoudil použití preferenčních sazeb, neboť stěžovatelovými doklady byl prokázán původ zboží ve Slovenské republice, městský soud uvedl, že stěžovatel tyto námitky neuplatnil v odvolání proti dodatečnému platebnímu výměru, proto se jimi žalovaný nemusel přímo zabývat. Postup celních orgánů byl navíc plně v souladu s článkem 32 Dohody mezi vládou České republiky a vládou Slovenské republiky o pravidlech o původu zboží a metodách administrativní spolupráce. Pokud pak bylo clo doměřeno v souladu se zákonem, byla nedůvodná i stěžovatelova námitka, že nemělo být doměřováno penále. Z celního řízení navíc bylo zřejmé, že celní dluh byl doměřen na základě nesprávných údajů celního prohlášení; v takovém případě byl celní úřad nucen postupovat podle § 267 odst. 4 celního zákona a penále vyměřit.

Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek Městského soudu v Praze v rozsahu kasační stížnosti a v rámci uplatněných důvodů (§ 109 odst. 2 a 3 s. ř. s.) a dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

Stěžovatel uplatňuje v kasační stížnosti jednu komplexní námitku, kterou je tvrzené uplynutí tříleté lhůty k doměření celního dluhu a s tím související argumentace, že nedošlo k přerušení běhu této lhůty, neboť úkony celního úřadu činěné v rámci následné kontroly nejsou úkony směřující k doměření celního dluhu.

V daném případě nabyla dne 1. 7. 2002 účinnosti velká novela celního zákona, zákon č. 1/2002 Sb., který v čl. II bodu 5 stanovil, že „*řízení zahájená přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona se dokončí podle tohoto zákona s výjimkou řízení o celních deliktech, která se dokončí podle dosavadních předpisů.*“ Následná kontrola byla zahajována dne 31. 1. 2002 doručením sdělení celního úřadu o zahájení následné kontroly, tedy podle celního zákona ve znění účinném do 30. 6. 2002, avšak po 1. 7. 2002 v ní bylo pokračováno podle celního zákona ve znění zákona č. 1/2002 Sb.

Ustanovení § 268 odst. 2 a 3 celního zákona, ve znění účinném od 1. 7. 2002, určilo, že „*pokud tento nebo zvláštní zákon nestanoví jinak, nelze částku cla zapsat do evidence po uplynutí 3 let od konce roku, v němž celní dluh vznikl. Byl-li před uplynutím lhůty uvedené v odstavci 2 učiněn úkon směřující k vyměření částky cla nebo k jejímu dodatečnému vyměření, běží tříletá lhůta znovu od konce roku, v němž byla příslušná osoba o tomto úkonu zpravena. Vyměřit a doměřit částku cla a zapsat ji do evidence však lze nejpozději do 10 let od konce roku, v němž celní dluh vznikl.*“ Podle § 238 odst. 1 a 2 celního zákona „*vzniká celní dluh při dovozu přijetím celního prohlášení.*“

Pro účely zjištění běhu tříleté lhůty pro doměření cla soud ze správního spisu zjistil, že stěžovatel předložil jednotnou celní deklaraci dne 18. 10. 1999, a nebyl-li by celními orgány učiněn žádný úkon podle § 268 odst. 3 celního zákona, došlo by k uplynutí lhůty k zapsání do evidence dnem 31. 12. 2002. Nejvyšší správní soud tedy podle § 268 odst. 3 posuzoval, zda před datem 31. 12. 2002 došlo k úkonu celního úřadu směřujícímu k dodatečnému vyměření částky cla, který by způsobil, že by tříletá lhůta začala běžet znovu od konce roku, v němž byla příslušná osoba o tomto úkonu zpravena. Soud vyšel z toho, že v dané věci celní úřad činil úkony v rámci celní kontroly. Institut celní kontroly (obdobně jako institut daňové kontroly podle daňového řádu) nepředstavuje jediný úkon, nýbrž je souborem celé řady dílčích úkonů. Z hlediska nastolení právní jistoty okamžiku, od něhož je v rámci kontroly spolehlivé odvozovat běh lhůty pro vyměření či doměření cla, je třeba upřednostnit výklad, podle kterého se plynutí lhůty přerušuje od okamžiku zahájení celní kontroly, nikoli až od dalších případných úkonů, které by tuto lhůtu nastavovaly.

V daném případě bylo oznámení o tom, že bude u stěžovatele zahájena následná kontrola, doručeno stěžovateli dne 31. 1. 2002, tedy ještě za účinnosti celního zákona ve znění účinném do 30. 6. 2002, který na rozdíl od celního zákona účinného ode dne 1. 7. 2002 bližší určení zahájení následné kontroly nestanovil. Podmínka, že následná celní kontrola je zahájena sdělením evidenčních čísel celních prohlášení, která budou ověřována, včetně rozsahu ověřovaných údajů, kontrolované osobě, byla do celního zákona včleněna až s účinností ode dne 1. 7. 2002 (§ 127 odst. 4 celního zákona). Za zahájení kontroly lze tak v daném případě považovat den, kdy bylo stěžovateli doručeno sdělení celního úřadu ze dne 24. 1. 2002, na něž následně navazovalo ústní jednání konané dne 21. 2. 2002. Nejedná se tak pouze o formální úkon, jak se domnívá stěžovatel, neboť celní úřad konal další úkony s kontrolou související (k tomu viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 6. 2005, sp. zn. 5 Afs 36/2003, publ. pod č. 698/2005 Sb. NSS).

K tomu, aby celní kontrola mohla být považována za úkon směřující k vyměření částky cla nebo k jejímu dodatečnému vyměření (podle § 268 odst. 3 celního zákona), je také třeba, aby byla kontrolovaná osoba seznámena s tím, které její dovozy budou kontrolovány (tj. u kterých dovozů může být částka cla dodatečně vyměřena). Tento požadavek je nezbytný k zajištění právní jistoty této osoby a ve stěžovatelově případě byl splněn, neboť přílohou sdělení o provedení následné kontroly byl i Příkaz č. 5/2002 k následné kontrole po propuštění zboží ze dne 7. 1. 2002, jehož součástí byl i soupis zpochybněných celních prohlášení, přičemž k datu 19. 10. 1999 bylo přiřazeno právě číslo rozhodnutí 11768109025054. Právě toto sdělení je tak třeba považovat za úkon směřující k doměření částky cla ve smyslu § 268 odst. 3 celního zákona. Vzhledem k tomu, že byl tento úkon učiněn před uplynutím lhůty tří let od konce roku, v němž celní dluh vznikl, byly v daném případě splněny podmínky pro přerušení běhu lhůty podle § 268 odst. 2 celního zákona a nová lhůta začala běžet od konce roku 2002, neboť v témže v roce byl stěžovatel o tomto úkonu vyrozuměn; předmětné clo stanovené dodatečným platebním výměrem v r. 2003 a potvrzené rozhodnutím žalovaného z téhož roku tedy bylo doměřeno v zákonné lhůtě.

Na základě shora uvedeného soud nepřistoupil na stěžovatelovu námitku, že v dané věci nebyl učiněn úkon směřující k doměření částky cla před uplynutím tříleté lhůty k doměření a že tomu brání i § 267 odst. 2 celního zákona. Stěžovatel se mylí, pokud zvažuje, že § 267 odst. 2 má vliv na běh tříleté lhůty ve smyslu § 268 odst. 3 celního zákona. Ustanovení § 267 odst. 2 ostatně již svým řazením v systematice a struktuře úpravy zákona upravuje právní účinky jiné situace, které vznikají v případech vyměření „prozatímní“ částky cla, tj. v případech, kdy v důsledku kontroly vzniká předpoklad celního dluhu, jeho částku

však celní úřady nejsou prozatím schopny určit. Pro takový případ je do evidence pro účely vyměření dluhu zapsána pouze částka pravděpodobně dlužná tak, aby mohlo být dlužníkovi doručeno rozhodnutí o vyměření prozatímní částky cla. Smyslem této právní úpravy je, aby v případech nepřesného určení dluhu nedošlo k úniku dluhu jeho nevyměření. Pokud však celní úřad do tří let ode dne, kdy dlužníkovi doručil rozhodnutí o vyměření prozatímní částky cla, nemůže určit přesnou částku cla, zápis do evidence se stává neplatným. Tříletá lhůta zde stanovená pro platnost či neplatnost již učiněného zápisu „prozatímní“ částky cla (a to jen pro případ, že v budoucnu nelze dospět k přesné částce celního dluhu) nemá vliv na plynutí lhůty podle § 268 odst. 2 a 3, kterou zákon stanoví pro případy zjištěného a vyčísleného celního dluhu a pro účely jeho vyměření. Tato lhůta je lhůtou garantující právní jistotu, že po jejím uplynutí již nelze zjištěnou částku cla doměřit. Smyslem § 267 odst. 2 celního zákona je logicky stanovení neplatnosti zápisu celního dluhu, kterým se nepodařilo určit přesnou částkou cla (k tomu viz rozhodnutí Městského soudu v Praze ze dne 2. 12. 2005, sp. zn. 9 Ca 98/2004, publ. pod. č. 1023/2007 Sb. NSS).

Stěžovatel také namítá, že nelze na celní řízení a kontrolu prováděnou celními orgány použít názory vyjádřené v rozhodnutích vztahujících se k daňové kontrole podle daňového řádu, a to s poukazem na § 320 odst. 1 písm. c) celního zákona. Nejvyšší správní soud s ním však nemůže souhlasit. Instituty následné celní kontroly (§ 127 celního zákona) a daňové kontroly (§ 16 daňového řádu) jsou si velice blízké, neboť cílem obou těchto kontrol je ověřit pravdivost skutečností uvedených v celním prohlášení, resp. daňovém přiznání. Pokud jde o možné následky těchto kontrol pro kontrolované osoby, je zde opět shoda. Obě totiž mohou vyústit v doměření určitých plateb (celního dluhu či daňového nedoplatku, případně penále). Jak správně městský soud uvádí, judikatura správních soudů je jednotná v tom, že se zahájení daňové kontroly považuje za úkon směřující k vyměření nebo doměření daně ve smyslu § 47 odst. 2 daňového řádu (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 4. 2005, sp. zn. 2 Afs 69/2004 (publ. pod č. 634/2005 Sb. NSS), kde soud uvedl, že *„zahájí-li správce daně daňovou kontrolu, běží tříletá lhůta k vyměření daně nebo jejímu dodatečnému stanovení od konce roku, v němž byl daňový subjekt o zahájení daňové kontroly zpraven (§ 47 odst. 2 zákona ČNR č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků), a na běh této lhůty nemají vliv žádné další úkony provedené správcem daně v průběhu daňové kontroly.“* S ohledem na shodný popis úkonu podle § 47 odst. 2 daňového řádu (*„...úkon směřující k vyměření daně nebo jejímu dodatečnému stanovení“*) a § 268 odst. 2 celního zákona (*„.....úkon směřující k vyměření částky cla nebo k jejímu dodatečnému vyměření“*) a na blízkost až shodu v institutech obou kontrol, nevidí Nejvyšší správní soud žádný důvod, proč přiměřeně neaplikovat názory správních soudů týkající se daňové kontroly i na následnou celní kontrolu a nepovažovat následnou celní kontrolu za úkon podle § 268 odst. 2 celního zákona. Na tom nemůže nic změnit ani stěžovatelův poukaz na § 320 odst. 1 písm. c) celního zákona, který odkazuje na podpůrné použití daňového řádu, neboť ten na shora uvedené nemá žádný vliv.

Rovněž nerozhodné je stěžovatelovo upozornění na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 7. 2005, sp. zn. 7 Afs 16/2004, neboť uvedené rozhodnutí řešilo výklad přechodného ustanovení čl. II bodu 5 zákona č. 1/2002 Sb. za situace, kdy rozhodnutí celního úřadu byla vydána a doručena žalobci před datem 1. 7. 2002, o odvoláních proti těmto rozhodnutím však rozhodoval žalovaný po datu 1. 7. 2002. V tomto případě soud shledal, že při rozhodování o odvolání bylo třeba postupovat podle nové právní úpravy. Dále se soud vyslovil k tomu, že nezapíše-li celní úřad z důvodu uplynutí prekluzivní lhůty uvedené v § 268 odst. 2 celního zákona, ve znění zákona č. 1/2002 Sb., částku cla do evidence, nemůže

již dluh doměřit (§ 264 odst. 1 celního zákona). Žádná z těchto otázek však ve věci právě projednáváné není sporná.

Nejvyšší správní soud tedy neshledal, že by městský soud nesprávně posoudil právní otázku ve smyslu § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s.

Ze všech shora uvedených důvodů tak Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná, a proto ji zamítl (§ 110 odst. 1 s. ř. s.).

Stěžovatel, který neměl v tomto soudním řízení úspěch, nemá právo na náhradu nákladů řízení (§ 60 odst. 1 s. ř. s.) a Celnímu ředitelství Praha náklady řízení nevznikly. Proto soud rozhodl, že se žalovanému nepřiznává právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 25. května 2007

JUDr. Vojtěch Šimíček
předseda senátu